

РЕШЕНИЕ

№ 6879

гр. София, 19.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в публично заседание на 19.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7353** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал. 1, ал. 2, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ във връзка с чл. 42, ал. 1, т. 2 и ал. 2 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 1 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Н. Х. С. У., [дата на раждане] в [населено място], Палестинска окупирана територия, лице без гражданство, ЛНЧ [ЕГН], срещу заповед № 3-1555 от 20.06.2025 г. на и. ф. председател на Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/.

Изложени са съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед. От фактическа страна споделя, че е лице без гражданство, с държава на произход Палестинските окупирани територии, които напуска поради наличие на въоръжен конфликт, нарушаване на човешките права и поради личната си принадлежност към ЛГБТИ общността, като при евентуално завръщане в държавата си по произход щял да бъде изложен на опасност от тежки посегателства и насилие, както и заплахи срещу личността си поради своята сексуална ориентация. Сочи, че бил регистриран към Агенцията на ООН за подпомагане и работа с палестинските бежанци в Близкия изток. Обръща внимание, че е бил лишаван от свобода поради различната си сексуална ориентация и разкритата му интимна връзка с човек от същия пол - член на терористичната групировка „Х.“, които са го държали в затвора в продължение на 9 месеца. Поради това обстоятелство бил вписан в списък за забрана за пътуване, поддържан от държавите И. и САЩ. Твърди се, че заповедта била неизпълнима, като не било възможно експулсирането на лицето в държавите – Република Турция, Й., Л., С., Западния бряг или Ивицата Газа. От правна страна счита, че заповедта е лишена от реална обосновка, като не било съобразено, че лицето е в уязвимо положение. Не било посочено защо точно Турция е избрана за държава на извеждане, както и

дали извеждането било възможно. Излага доводи, че липсва анализ на последствията от експулсиране, включително риска за живот, здраве и лична сигурност. Счита, че експулсирането на лице без гражданство в държава, с която то няма правна или действителна връзка е нецелесъобразно, като можело да се окаже невъзможно или да доведе до незаконно задържане, изтезание или друго нечовешко третиране. Налице били данни, поставящи под сериозно съмнение възможността Република Турция да бъде третирана като „трета сигурна държава“. Моли за отмяна на оспорената заповед.

В открито съдебно заседание Н. Х. С. У., редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Ответникът - председател на ДАНС, редовно уведомен, не се явява. Чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна, тъй като било установено, че лицето с действията си, докато е било на територията на страната, поставя в сериозна заплаха националната сигурност на страната ни, както и с оглед факта, че същият доброволно е напуснал страната ни, след като е получил иракска виза, представена по делото.

В писмено становище се твърди, че закрилата на палестинските бежанци се оказва от две организации – ВКБООН и UNRWA, от които първата осъществява дейността си въз основа на Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г., по която договарящи страни са държавите по света, докато втората се подчинява на националните законодателства на приемащите държави. Посочва се и, че аргументите, които излага жалбоподателят са причини, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като общата обстановка в Палестинската окупирана територия сама по себе си не обосновавала основателни опасения от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. Акцентира се върху факта, че твърдението на лицето относно идентичността му, определена като причина за напускане на страната на произход е от личен характер, като дори и твърденията за наличие на хомосексуална ориентация се опровергават от факта на сключен от него брак с лице от противоположния пол, по време на който са родени деца. Счита, че задържането през 2018 г. от групировката „Х.“ е било последвано от освобождаване без никакви произтичащи последици, поради което спрямо жалбоподателя не било налице преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Излага доводи, че когато едно лице напуска страната си на произход поради някакво преследване, война или др., логично е то да остане в първата сигурна държава за него, каквито в настоящия случай по отношение на жалбоподателя се явяват Е. и Турция.

В писмени бележки са изложени доводи, че в хода на административното производство не се допуснати съществени процесуални нарушения, а оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон. Моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не представя заключение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № 3-1555 от 20.06.2025 г. на и. ф. председател на ДАНС на основание чл. 42, ал. 1, т. 2 и ал. 2 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 1 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, предвид данните, изложени в доклад рег. № Т-6-2659/20.06.2025 г. /обособен класифициран том/, и, че с действията си чужденецът може да постави в опасност сигурността на българската държава, на Н. Х. С. У., лице без гражданство, [дата на раждане] в [населено място], Палестинска окупирана територия, ЛНЧ

[ЕГН], е наложена принудителна административна мярка „експулсиране“ и е забранено влизането и пребиваването на територията на държавите - членки на ЕС за срок от 5 години.

Жалбоподателят е запознат лично със заповедта на език, който владее, чрез преводач на 20.06.2025 г., удостоверено с подпис.

Приети като писмени доказателства са:

- справка от Главна дирекция „Гранична полиция“ при МВР относно броя експулсирани лица в периода от 01.01.2021 г. до 23.09.2025 г.;

- удостоверение за съдимост от посолството на Държавата П. в Република България;

- семейна регистрационна карта от Агенция на ООН за подпомагане на палестинските бежанци в Близкия И.;

- разрешение за пребиваване в Република Турция и формуляр за справка за настоящ адрес в Република Турция;

- писмо от 10.11.2025 г. на заместник-директора от Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР, от което се установява, че Н. Х. С. У. е изведен от границите на страната на 16.10.2025 г. при ГКПП Аерогара С., с полет ТК1030 през И. за Палестинската автономия на основание издадена ПАМ „експулсиране“ по ЗЧРБ, наложена с оспорената заповед, като се информира съдът, че не може да се предостави информация и доказателства дали е подадена от жалбоподателя декларация за доброволно връщане;

- писмо от 07.11.2025 г. на заместник-председател на ДАНС, от което се установява, че не е налично копие от декларация за доброволно връщане на лицето;

- копие от протокол № 5364р-23487/15.10.2025 г., видно от който лицето е предадено на служител на гранична полиция и е напуснало Република България през ГКПП Аерогара С.;

Приети като доказателства са и копие от иракска виза № 141020250918021, издадена на 14.10.2025 г., и копие от самолетен билет № 235228052290 на Н. Х. С. У. за пътуване до [населено място], И., през Република Турция с полет ТК 1030 на авиокомпания „Т. А.“, макар и същите да не са в превод на български език, но от които се установява безспорно лицето техен притежател, валидност на визата и посока на пътуване, и които данни подкрепят твърдението, че чужденецът безспорно е напуснал територията на Република България, организирайки самостоятелно издаването на виза и закупувайки самолетен билет за осъществяване на пътуването. Макар лицето да не е подало писмена декларация за доброволно връщане, фактическите му действия представляват недвусмислено изразено желание за доброволно пътуване до И..

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 46, ал. 2, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ във връзка с чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, заповедта е издадена от компетентен административен орган.

Съгласно чл. 42, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 39а, ал. 1, т. 3 и ал. 2 ЗЧРБ експулсиране на чужденец се налага, когато са налице основания по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 4 от с.з., като с налагането на принудителната административна мярка /ПАМ/ по ал. 1 се налага кумулативно и ПАМ - забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз /чл. 39а, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ/.

Съгласно чл. 44, ал. 1, изр. първо ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, директорите на

главните дирекции „Национална полиция“, „Гранична полиция“ и „Борба с организираната престъпност“, директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция „Миграция“, директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица.

По аргумент от чл. 9 ЗДАНС, чл. 4, ал. 1, т. 11 и т. 14 ЗДАНС, и на основание чл. 8, ал. 9 ЗДАНС във връзка с Решение № 338/28.05.2025 г. на Министерски съвет на Република България функциите на председател на ДАНС се изпълняват от заместник-председателя на ДАНС Д. Д., поради което се формира извод, че същият е компетентен да издаде заповед, от вида на процесната.

Не е налице основание за прогласяване на нищожността на оспорената заповед по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК.

На второ място, заповедта е издадена в установената писмена форма, като е спазена разпоредбата на чл. 46, ал. 3 ЗЧРБ, съгласно която в заповедите по ал. 2, сред които са и тези за налагане на забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 и 1а от с.з. и експулсиране, не се посочват фактическите основания за налагане на принудителната административна мярка.

Съгласно чл. 44, ал. 2, изр. второ и трето ЗЧРБ „фактическите основания за налагането на конкретната принудителна административна мярка, в случай че съдържат класифицирана информация, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните длъжностни лица по реда на Закона за защита на класифицираната информация. В заповедта за налагане на принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3 се посочва държавата, в която мярката ще бъде изпълнена“.

В случая тези разпоредби също са спазени при издаването на заповедта, като мотивите за това се съдържат в материалите, обособени в отделен том по описа на Регистратурата за класифицирана информация на съда.

Съгласно все още актуалното ТР № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС, мотивите „не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение... като е възможно мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт“, поради което в случая и предвид събрания по делото доказателствен материал се формира извод за мотивираност на акта.

Посочена е и държавата, в която мярката ще бъде изпълнена. Не се приема за основателно възражението на жалбоподателя, че не било посочено защо точно Турция е избрана за държава на извеждане. Връзката между жалбоподателя и Република Турция се установява от събраните по делото писмени доказателства – разрешение за пребиваване и справка за настоящ адрес.

Предвид горното не е налице основание за отмяната на акта съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

На трето място, при издаване на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обусловят отмяната ѝ по реда на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 АПК. Не е нарушено правото на защита на лицето, спрямо което са наложени процесните ПАМ, тъй като същото безусловно е разбрало какви са основанията за налагането им и адекватно е заявило пред съда защитната си теза, вкл. и е упълномощило адвокат, който му оказва правна защита и съдействие, извърши необходимите за тази защита процесуални действия и представлява в открито съдебно заседание.

На четвърто място, на преценка подлежи дали заповедта е издадена в съответствие с материалния

закон и неговата цел.

1. Като правно основание за издаване на оспорената заповед е посочен чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, съгласно който се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

От тълкуването на сочената разпоредба се обуславя извод, че следва да е налице една от алтернативно изброените хипотези, при осъществяването на която се издава заповед, от вида на процесната:

- когато с действията си чужденецът е поставил в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава, като в опасност следва да е поставена една от трите области на обществени отношения - международните отношения, сигурността или интересите на българската държава /три подхипотези/, т.е. налице е алтернативно изброяване, като е достатъчно осъществяване на една от подхипотезите, за да се приложи ПАМ;

- когато с действията си чужденецът може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава, като тук следва да се отбележи, че за налагането на ПАМ е достатъчно наличието на възможност да се постави в опасност една от трите области на обществени отношения - международните отношения, сигурността или интересите на българската държава /три подхипотези/, т.е. налице е алтернативно изброяване, като е достатъчно осъществяване на една от подхипотезите, за да се приложи ПА;

- когато за чужденеца има данни, че действа против националната сигурност, като не се изисква доказана по съответен процесуален ред противоправна дейност.

В конкретния случай от събраните по делото доказателства се установява, че чужденецът може да постави в опасност сигурността на българската държава, т.е. само възможност, която не е задължително да се реализира, като се постави в опасност сигурността на българската държава.

Следователно при правилно приложение на материалния закон - чл. 42, ал. 1, т. 2 и ал. 2 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, по отношение на жалбоподателя са приложени ПАМ „експулсиране“ и „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС за срок от 5 години“.

2. При издаването на заповедта е спазена разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, като предвид разпределената доказателствена тежест не се доказва от жалбоподателя чрез допустимите, необходими и относими доказателства, че е пребивавал продължително на територията на Република България, че е в производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, че съществуват семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Що се отнася до това дали попада в категорията уязвими лица, следва да се уточни, че той не доказва по безспорен начин твърдяната сексуална ориентация, а напротив – представи доказателства, че има съпруга от срещуположен пол и деца.

3. При издаване на заповедта е съобразена и разпоредбата на чл. 44а, ал. 1 във връзка с ал. 2 ЗЧРБ, като чужденецът с оглед разпределената доказателствена тежест не доказва чрез допустимите, необходими и относими доказателства, че животът и свободата му са застрашени в Република Турция и, че той е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение там. Не се установява, че молителят е бил подложен на посегателство /физическо или психическо/ по смисъла на чл. 3 „Забрана за изтезания“ от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Не се доказват преследване или действия по преследване, които да са осъществени от някой от субектите: 1. държавата; 2. партии или организации, които

контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, когато може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и т. 2, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване

Отделно от това, не се опроверга факта, че Република Турция е трета сигурна държава. Действително в ЗЧРБ няма легална дефиниция на това понятие, но то е разписано в § 1, т. 9 ДР ЗУБ. Съгласно цитираната точка това е „държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и: а) няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; б) е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; в) не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; г) съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; д) са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава“. В конкретния случай не се опровергава от жалбоподателя извода, че Република Турция е трета сигурна държава, доколкото той не доказва опасенията си за живота и свободата си и че ще бъде изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, че след ще бъде върнат в Ивицата Газа, където би могъл да бъде обект на преследване и застрашаване на правата му, че не би бил допуснат на територията на Република Турция и получил съответната международна закрила.

Действително липсва анализ на последствията от експулсирането, вкл. риска за живота, здравето и личната сигурност на жалбоподателя, както и дали то не би довело до незаконното му задържане, изтезание или друго нечовешко третиране, но в случая в негова тежест е, а не – на ответника, да докаже негативните последици от наложената ПАМ, при преценката на които евентуално да се формира извод за незаконосъобразност на заповедта. В противен случай би се достигнало до разместване на доказателствената тежест и доказване от ответника на отрицателни факти.

4. Не е спорно по делото, че Агенцията на ООН за подпомагане и работа с палестинските бежанци в Близкия изток е създадена с резолюция на Общото събрание на ООН през 1949 г. относно помощта за палестинските бежанци със задача - да подпомага благосъстоянието и човешкото развитие на палестинските бежанци, като UNRWA осъществява дейност в част здравеопазване, образование, социални услуги, реагиране при извънредни ситуации /спешна помощ/, която Агенция въпреки съществуващите проблеми, вкл. и финансови, все още не е преустановила дейността си по предоставяне на закрила и помощ.

Регистрирането като палестински бежанец е от значение единствено за предоставяне на закрила от UNRWA на територията на Ивицата Газа. Напускането на териториите, върху които Агенцията упражнява дейността си, осуетява единствено възможността за реално ползване на предоставяните от нея услуги, съдействие и подпомагане, но то не е обстоятелство, водещо до прекратяване или преустановяване на закрилата за в бъдеще или до отнемане на признатия от международното право статут на палестинските бежанци.

В конкретния случай жалбоподателят, без гражданство, е регистриран като палестински бежанец от Агенцията на ООН за подпомагане и работа с палестинските бежанци в Близкия изток /UNRWA/. Данни, че регистрацията му е прекратена, не се сочат, като същият не твърди нови факти и обстоятелства, които да бъдат преценени от настоящата съдебна инстанция. Отделно от това, се установи, че чужденецът е напуснал територията на Ивицата Газа, а с оспорената заповед не се предвижда експулсиране в този район, от който произхожда. В този смисъл е без значение

дали UNRWA би осъществила адекватна защита на чужденеца в Ивицата Газа при евентуалното му завръщане, при това в качество, което да отговаря на минималните изисквания, без значение е дали за чужденеца съществува сериозна заплаха за личната му безопасност и дали той е бил принуден поради независещи от волята му обстоятелства да напусне/върне в зоната на действие на UNRWA.

5. При издаване на заповедта са спазени разпоредбите на чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, като при извършване на „теста за справедлив баланс“ се установява превес на защитата на обществения интерес пред частния. Или иначе казано, намесата в правната сфера на жалбоподателя /на неприкосновен личен живот по смисъла на чл. 8 КЗПЧОС/ е пропорционална на преследваната от органа цел - да се защити националната сигурност.

6. По аргумент от чл. 46, ал. 4 и ал. 5, чл. 44, ал. 4, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ заповедите, с които се налагат процесните ПАМ, подлежат на незабавно изпълнение. Няма данни за спиране изпълнението на оспорената заповед, като следва да се отбележи, че по делото се събраха безспорни доказателства за доброволното изпълнение от страна на жалбоподателя. Изпълнението, макар и нов факт, настъпил след издаването на заповедта, обаче не е относимо към основния спорен между страните въпрос, свързан със законосъобразността на заповедта, с която са наложени ПАМ.

В допълнение: ПАМ са форма на изпълнително-разпоредителна дейност, чрез която в предвидените от закона случаи се упражнява държавна принуда. С налагането на подобни мерки се прилага диспозицията на съответната правна норма. ПАМ е средство за обезпечаване осъществяването на различни правоотношения, възникващи в сферата на изпълнително-разпоредителната дейност. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на правоотношението, ПАМ се прилага чрез експулсиране и забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС за в бъдеще. Изпълнението на мярката „експулсиране“ от отговорното лице обаче не следва да се приема като лишавашо наложените ПАМ от предмет, тъй като по този начин би се пропуснало превантивното действие на кумулативно наложената мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз“. Настоящата инстанция счита, че процесните ПАМ имат основна функция – да се защитят международните отношения, сигурността или интересите на българската държава и на всички други държави - членки на Европейския съюз.

Предвид горното не е налице основание за отмяната на акта съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК.

Извод: жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна /чл. 172, ал. 2 АПК/.

Така мотивиран, **Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Х. С. У., [дата на раждане] в [населено място], Палестинска окупирана територия, лице без гражданство, ЛНЧ [ЕГН], срещу заповед № 3-1555 от 20.06.2025 г. на и. ф. председател на Държавна агенция „Национална сигурност“.

РЕШЕНИЕТО е окончателно по аргумент на чл. 46, ал. 2 ЗЧРБ.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: